

Sygn. akt **III AUa 1609/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska (spr.)

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

del. SSO Izabela Halik

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **R. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 5 sierpnia 2014 r. sygn. akt IV U 639/14

oddala apelację.

del. SSO Izabela Halik	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
------------------------	--------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.03.2014r. znak: (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił R. S. prawa do emerytury z uwagi na niewykazanie przez wnioskodawcę 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Zakład uwzględnił okres 13 lat, 2 miesiące i 27 dni jako pracę w szczególnych warunkach, jednocześnie odmówił uwzględnienia do tego okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 28.10.1971r. do 16.10.1973r.

Wnioskodawca J. S. w odwołaniu do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu emerytury wywodząc, iż zgodnie z przepisami ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL z 21.11.1967r. i uchwałą Sądu Najwyższego z 16.10.2013r. okres służby wojskowej zalicza się do stażu uprawniającego do wcześniejszej emerytury.

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014 r. dokonano zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie odwołującemu prawa do emerytury począwszy od dnia 1 lutego 2014 r.

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia leżą następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca R. S. urodzony (...) wniosek o emeryturę zgłosił w dniu 10.02.2014r., pozostając w zatrudnieniu.

Na dzień 01.01.1999r. udowodnił 31 lat, 3 miesiące i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz 13 lat, 2 miesiące i 27 dni okresów pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca nie należy do otwartego funduszu emerytalnego. Wnioskodawca w okresie od 01.09.1967r. do 31.07.1992r. zatrudniony był w (...) Spółdzielni (...) w K.. Od 01.04.1971r. pracował jako peklowacz-wykrawacz mięsa. Od dnia 28.10.1971r. do 16.10.1973r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Od 01.11.1973r. w (...) wykonywał pracę wędliniarza do 31.01.1976r.

Decyzją z dnia 05.03.2014r. pozwany organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury,

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd uznał odwołanie za zasadne.

Sąd I instancji wskazywał, że stan faktyczny sprawy był niesporny pomiędzy stronami, a istotą sporu w rozpoznanej sprawie było ustalenie czy R. S. legitymuje się okresem, co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, w szczególności, czy okres zasadniczej służby wojskowej odbytej przez wnioskodawcę zalicza się do stażu uprawniającego do wcześniejszej emerytury.

W świetle art. 184 Ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) zwanej dalej ustawą o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33,39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Art. 32 ustawy emerytalnej przewiduje prawo do emerytury w obniżonym wieku dla ubezpieczonych urodzonych przed dniem 01.01.1949r., będących pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Za pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach uważa się pracownika zatrudnionego przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia, oraz w znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom tym przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Mężczyzna, będący pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, może przejść na emeryturę w wieku 60 lat pod warunkiem, że udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy - co najmniej 25 lat, w tym, co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w takim charakterze stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Jednocześnie w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie

postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) w postępowaniu o świadczenia rentowe i emerytalne, toczącym się przed organami rentowymi, obowiązuje zamknięty katalog środków dowodowych służących potwierdzeniu okoliczności mających istotne znaczenie dla nabycia praw do tych świadczeń oraz ich wysokości, albowiem z § 21 pkt. 1 i 4 tego rozporządzenia wynika, że jeżeli pracownik ubiega się o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jedynym środkiem dowodowym potwierdzającym okresy takiego zatrudnienia jest zaświadczenie zakładu, stwierdzające charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty, a nadto pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia.

W ocenie Sądu I instancji przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na jednoznaczne ustalenie, że wnioskodawca wykazał, iż na dzień 01.01.1999r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 6 kwietnia 2006r., III UK 5/06 (niepublikowany), z dnia 04 grudnia 2013r., II UK 217/13 – LEX nr 1408683, oraz w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r., II UZP 6/13 – Biuletyn SN 2013/10/24).

W uzasadnieniu uchwały z dnia 16 października 2013r., III UZP 6/13 Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż gdy chodzi o przepisy prawne dotyczące powszechnego obowiązku obrony, uwzględniając stan faktyczny sprawy (wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od 28.10.1971r. do 16.10.1973r.) podstawowe znaczenie ma pierwotne brzmienie ustawy, obowiązujące od jej wejścia w życie do 1 stycznia 1975r. Zgodnie z obowiązującym wówczas art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz. U. z 1967r. Nr 44, poz. 220), okres odbytej zasadniczej okresowej służby wojskowej zaliczał się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby albo w tej samej gałęzi pracy. Przepis art. 106 ust. 1 tej ustawy wskazywał na obowiązek pracodawcy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej służby wojskowej, do zatrudnienia go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia.

Dlatego zdaniem Sądu Okręgowego chybione jest stanowisko pozwanego organu rentowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i podnoszone w odpowiedzi na odwołanie, że okres służby wojskowej odwołującego podlega uwzględnieniu, o ile wnioskodawca po zakończeniu okresu służby wojskowej został zatrudniony w tych samych warunkach przez pracodawcę, u którego był zatrudniony w chwili powołania do służby. Powołany przepis art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony wyraźnie bowiem stanowił, że warunkiem zaliczenia pracownikowi czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia było podjęcie zatrudnienia w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby, a zgodnie z art. 106 ust.1 powołanej ustawy zakład pracy jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego.

Zupełnie nieuprawnione zdaniem sądu I instancji są dywagacje pozwanego zawarte w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie odnoszące się do obowiązku podjęcia przez pracownika zatrudnienia „w tych samych warunkach (istotna jest ciągłość pracy w szczególnych warunkach)”, które nijak się mają do uzasadnienia uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2013r..

Sąd Okręgowy zauważał, że przywołana przez pozwanego teza dotyczy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2012r., I UK 399/11 – (LEX nr 1211140), a nie jak podnosi pozwany uchwały Sądu Najwyższego. Ponadto z

uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego w sprawie I UK 399/11 wynika także, że warunki wliczenia zasadniczej służby wojskowej do zatrudnienia w szczególnych warunkach zostały określone w art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku (...) oraz w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Przepisy te, na podstawie których przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej zalicza się - z zachowaniem ciągłości pracy - do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub gałęzi pracy oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, należy tłumaczyć tak, że okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem pracy na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do służby, a poborowy odbywający służbę uważany jest za pracownika. Na gruncie § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, który stanowi, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, pojęcia „pracownik”, „stosunek pracy”, czy „zatrudnienie” nie mogą być interpretowane inaczej, niż oznacza je Kodeks pracy (por. art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.). Sumowanie się kolejnych okresów ubezpieczenia, uznawanych za takie w czasie ich realizacji, stwarza staż, którego uzyskanie uzasadnia oczekiwanie przyszłych świadczeń. Oczekiwanie to powinno korzystać z ochrony i taką funkcję spełnia odwołanie się w art. 31 ust. 4 i art. 184 do regulacji obowiązujących przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, powodujące utrwalenie sytuacji sprzed dnia 1 stycznia 1999r. bez wprowadzenia innego sposobu wyliczenia stażu ubezpieczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 313/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 260 i z dnia 13 lipca 2011r., I UK 12/11, niepublikowany).

Ponieważ w rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, że wnioskodawca przed upływem 30 dni od zwolnienia ze służby wojskowej podjął dalsze zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy gdzie pracował w szczególnych warunkach przed powołaniem do służby, okres odbytej służby wojskowej jest także okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 3 i 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach w szczególnym charakterze.

Mając powyższe na względzie Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.

Apelację od powołanego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany organ rentowy, domagając się zmiany wyroku i oddalenia odwołania, ewentualnie- uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuty apelacji objęły:

-naruszenie art.233§1 k.p.c. polegające na przyjęciu, że odwołujący legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, podczas gdy staż ten wynosi 13 lat 2 miesiące i 27 dni,

-naruszenie art.108 ust.1 w zw. z art.106 ust.1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz.U. 1967/44/220), w związku z §5 rozporządzenia Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44 poz.318) poprzez błędną wykładnię w sytuacji gdy po zakończeniu służby wojskowej odwołujący nie powrócił do pracy w warunkach szczególnych.

-naruszenie art.184 w zw. z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983/8/43) poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu istnienia po stronie ubezpieczonego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

R. S. wniósł o oddalenie apelacji pozwanego organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

Nietrafne są postawione w apelacji zarzuty naruszenia zarówno prawa procesowego jak i wskazanych norm prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, które przyjmuje również za podstawę swojego orzeczenia, co czyni zbędnym ponowne ich w tym miejscu szczegółowe przywoływanie.

W świetle art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 tej ustawy, jeżeli w dniu jej wejścia w życie, (czyli 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Z kolei w myśl art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym będącym pracownikami, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, określony w art. 27 ust. 2 i 3 tej ustawy (ust. 1), przy czym dla celów ustalenia uprawnień emerytalnych, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2), zaś wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4). Szerokiej wykładni pojęcia "przepisy dotychczasowe" dokonał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01 (OSNAPiUS 2002 Nr 10, poz. 243), wskazując, że "przepisy dotychczasowe", o których mowa w odesłaniu, to § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), stanowiący, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy; § 4-8a rozporządzenia określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia oraz § 9-15 dotyczące wieku emerytalnego i warunków przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze.

W sprawie na etapie postępowania apelacyjnego nie było przedmiotem sporu, iż wnioskodawca w okresie od 1.04.1971 r. do 27.10.1971 r. oraz od 1.02.1976 r. do 30.09.1988 r. (z wyłączeniem służby wojskowej) zatrudniony był w (...) (...) w K., gdzie wykonywał prace rozbieracza-wykrawacza i ubojowca w rozumieniu poz.8 pkt 5 i 1 działu X Wykazu A stanowiącego załącznik do wskazanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.,

Organ rentowy we wniesionej apelacji w istocie zaskarżył jedynie możliwość zaliczenia wnioskodawcy do okresu pracy w szczególnych okresu pełnienia służby wojskowej odbytej w ramach powszechnego obowiązku odbywania służby wojskowej w okresie od 28.10.1971 r. do 16.10. 1973 r., a to wobec braku powrotu do poprzedniego pracodawcy na to samo stanowisko pracy co poprzednio (stanowisko związane z pracą w warunkach szczególnych). Analizując ten zarzut zauważyć wypada, iż okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zaliczał się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Zgodnie z ust. 3 art. 108 warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1. Stosownie do art. 106. 1. zakład

pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli najpóźniej w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

W związku z rozbieżnym orzecznictwem co do zaliczania okresu służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów II UZP 6/13 z dnia 16 października 2013 r. w sposób uprawniony przesądził (OSNP 2014/3/42, LEX nr 1385939, Biul.SN 2013/10/24, M.P.Pr. (...) -101), iż czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.). Istota podjętej uchwały sprowadza się do przyjęcia zasady, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. W świetle uchwały powołanej wyżej regulacje ustanawiały fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby. Oznacza to, iż zaliczenie okresu służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach możliwe jest w takiej sytuacji, kiedy pracownik wykonujący pracę w szczególnych warunkach powołany jest do służby wojskowej i następnie po zwolnieniu z tej służby zgłasza się do pracy w przepisany terminie. W świetle niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wnioskodawca wszystkie warunki zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach spełnił, tj. przed powołaniem do służby wykonywał pracę w warunkach szczególnych a po zwolnieniu z tej służby w przepisany terminie zgłosił się do pracy.

Z niekwestionowanych przez pozwanego organ rentowy zeznań wnioskodawcy wynika, że stanowisko pracy na jakim świadczył zatrudnienie przed podjęciem służby wojskowej zostało obsadzone przez innego pracownika, wobec czego niemożliwym (i to wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pracodawcy) stał się powrót do tego samego zatrudnienia. Odwołujący zmuszony był przyjąć zaproponowane inne miejsce pracy, zaś na stanowisko pracy w warunkach szczególnych powrócił 1 lutego 1976 r.

Mając na uwadze całość zaprezentowanej argumentacji orzeczono o oddaleniu apelacji pozwanego jako bezzasadnej w rozumieniu art.385 k.p.c.

del. SSO Izabela Halik	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
------------------------	--------------------	-------------------------------